

Cauza C-455/23 [Garera]ⁱ**Rezumatul cererii de decizie preliminară întocmit în temeiul articolului 98 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție****Data depunerii:**

20 iulie 2023

Instanța de trimitere:

Sąd Najwyższy (Polonia)

Data deciziei de trimitere:

3 aprilie 2023

Reclamant:

G.T.

Pârâtă:

T. S.A.

Obiectul procedurii principale

Recurs formulat de G.T. împotriva hotărârii Sąd Apelacyjny w Katowicach (Curtea de Apel din Katowice, Polonia) prin care s-a respins cererea de eliberare a garanțiilor și de executare silită a acțiunilor la purtător.

Obiectul și temeiul juridic al cererii de decizie preliminară

Normele Uniunii privind desemnarea, la o instanță națională, a unor judecători, fără consimțământul acestora, pentru a se pronunța într-o altă unitate organizatorică a instanței naționale decât cea în care își desfășoară în mod normal activitatea. Statutul de instanță constituită prin lege. Timpul de lucru al judecătorilor în contextul articolului 6 litera (b) din Directiva 2003/88/CE.

Temei juridic: articolul 267 TFUE.

ⁱ Numele prezentei cauze este un nume fictiv. El nu corespunde numelui real al niciuneia dintre părțile la procedură.

Întrebările preliminare

1. Articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE, astfel cum a fost interpretat de Curtea de Justiție în cauza C-487/19, W.Ż., trebuie interpretat în sensul că desemnarea unui judecător al Sąd Najwyższy (Curtea Supremă) [denumită în continuare „Curtea Supremă”] pentru a se pronunța, temporar, într-o altă cameră a Curții Supreme, fără consimțământul acestuia, încalcă principiul inamovibilității și principiul independenței judecătorilor, prin analogie cu transferul unui judecător al unei instanțe de drept comun între două camere ale aceleiași instanțe, atunci când:

- judecătorul este desemnat să se pronunțe în cauze a căror materie nu coincide cu competența materială a camerei în care judecătorul Curții Supreme a fost numit;
- judecătorul nu dispune de o cale de atac împotriva unei astfel de desemnări, care să îndeplinească cerințele prevăzute la punctul 118 din Hotărârea în cauza C-487/18 [C-487/19], W.Ż.;
- dispoziția prim-președintelui Curții Supreme de desemnare pentru a se pronunța într-o altă cameră și dispoziția președintelui care conduce activitatea Camerei civile a Curții Supreme de repartizare a anumitor cauze au fost emise de persoane numite în funcția de judecător la Curtea Supremă în aceleași împrejurări ca în cauza C-487/18 [C-487/19], W.Ż., și, în lumina jurisprudenței de până în prezent, procedurile judiciare în care sunt implicate astfel de persoane fie nu sunt valide, fie încalcă dreptul părții la un proces echitabil, prevăzut la articolul 6 din CEDO;
- desemnarea unui judecător pentru a se pronunța, fără consimțământul său, pentru o perioadă limitată de timp, într-o altă cameră a Curții Supreme decât cea în care își desfășoară activitatea, rămânând în același timp obligat să pronunțe în camera sa principală, nu are niciun temei în dreptul național;
- desemnarea unui judecător pentru a se pronunța, fără consimțământul său, pentru o perioadă limitată de timp, într-o altă cameră a Curții Supreme decât cea în care își desfășoară activitatea conduce la o încălcare a articolului 6 [litera (b)] din Directiva 2003/88/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru (JO 2003, L 299, [p. 9, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 3])?

2. Independent de răspunsul la prima întrebare, articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf din TUE trebuie interpretat în sensul că nu este o instanță „constituită prin lege” instanța constituită ca urmare a unei dispoziții a prim-președintelui Curții Supreme de desemnare pentru a se pronunța într-o altă cameră a Curții Supreme și a unei dispoziții a președintelui care conduce activitatea Camerei civile a Curții Supreme privind repartizarea anumitor cauze care au fost emise de persoane numite în funcția de judecător la Curtea Supremă în aceleași împrejurări ca în cauza C-487/18 [C-487/19], W.Ż., în condițiile în care din jurisprudența de până în prezent rezultă că procedurile judiciare în care sunt implicate persoane astfel numite nu sunt valide sau încalcă dreptul părții la un proces echitabil, prevăzut la articolul 6 din CEDO?

3. În cazul în care răspunsul la prima întrebare este afirmativ sau în cazul în care răspunsul la a doua întrebare este că instanța astfel constituită nu este o instanță „constituită prin lege”, articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și principiul supremației dreptului Uniunii trebuie interpretate în sensul că judecătorii numiți la o instanță constituită în modul descris la întrebările 1 și 2 pot refuza să își desfășoare activitatea, inclusiv să se pronunțe, în cauza care le-a fost repartizată, considerând inexistentă dispoziția de desemnare la o altă cameră a Curții Supreme și de repartizare a anumitor cauze, sau trebuie să se pronunțe lăsând părților libertatea de a decide dacă vor eventual să atace hotărârea pronunțată invocând încălcarea dreptului părții la judecarea cauzei de o instanță care respectă cerințele de la articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și de la articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale?

Dispoziții de drept al Uniunii invocate

Articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE, articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

Hotărârea Curții de Justiție din 6 octombrie 2021, W.Ż. (Camera de control extraordinar și cauze publice a Curții Supreme – Numire), C-487/19, EU:C:2021:798.

Dispoziții naționale invocate

Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej (Constituția Republicii Polone) din 2 aprilie 1997: articolele 45 și 183

Ustawa z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Legea din 8 decembrie 2017 privind Curtea Supremă), text consolidat: Dz. U. 2021, poziția 1904, cu modificările ulterioare: articolul 1, articolul 3, articolul 15, articolul 17, articolul 29, articolul 30, articolul 31, articolul 35 și articolul 82

Ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Legea din 27 iulie 2001 privind organizarea instanțelor de drept comun), text consolidat: Dz. U. 2023 poziția 217: articolul 22a

Ustawa z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (Legea din 26 iunie 1974 – Codul muncii): articolul 140

Ustawa z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Legea din 17 noiembrie 1964 – Codul de procedură civilă): articolul 398²⁰

Prezentare pe scurt a situației de fapt și a procedurii principale

- 1 Sąd Apelacyjny w Katowicach (Curtea de Apel din Katowice, Polonia), printr-o hotărâre din 4 decembrie 2019, a respins apelul lui G.T. împotriva hotărârii Sąd Okręgowy w Katowicach (Tribunalul Regional din Katowice, Polonia) din 22 ianuarie 2019, prin care s-a respins cererea acestuia împotriva Huta [...] S.A. cu sediul în R. privind eliberarea garanțiilor și executarea silită a acțiunilor la purtător ale Huta [...] S.A. cu sediul în R. Avocatul reclamantului a formulat recurs împotriva hotărârii Curții de Apel din Katowice, contestând hotărârea în întregime și susținând că au fost încălcate anumite prevederi ale Codului civil prin interpretarea eronată a acestora.
- 2 Prin decizia din 3 noiembrie 2020 Curtea Supremă a primit spre examinare recursul. Prin dispoziția președintelui Curții Supreme care conduce activitatea Camerei civile (denumit în continuare „președintele Camerei civile”) din 14 decembrie 2020, acesta a fost atribuit judecătorului Karol Weitz și a fost înregistrat cu numărul II CSKP 501/22.
- 3 Prin dispoziția prim-președintelui Curții Supreme (denumit în continuare „PPCS”) nr. 25/2023 din 15 februarie 2023 a fost desemnat judecătorul Bohdan Bieniek pentru a judeca la Camera civilă a Curții Supreme pe o perioadă determinată de la 1 aprilie până la 30 iunie 2023, stabilindu-se în același timp regulile de repartizare a cauzelor pentru fiecare lună a perioadei de desemnare. În temeiul acestei dispoziții, la 2 martie 2023, un judecător al Curții Supreme, acționând în locul președintelui Camerei civile, a atribuit cauza II CSKP 501/22 judecătorului Curții Supreme Bohdan Bieniek. Ulterior, prin decizia președintelui Secției a II-a, s-a stabilit termen pentru ședință în camera de consiliu la 3 aprilie 2023. Compunerea stabilită la această dată a completului Curții Supreme, care urma să judece cauza civilă nr. II CSKP 501/22, era formată din doi judecători ai Camerei pentru litigii de muncă și asigurări sociale (denumită în continuare „Camera pentru litigii de muncă”) a Curții Supreme și, în calitate de președinte de ședință, un judecător care, în mod curent, judecă în Camera civilă a Curții Supreme (denumită în continuare „Camera civilă”). Cel de-al doilea membru al completului, provenit de la Camera pentru litigii de muncă, a fost desemnat în mod analog cu judecătorul raportor.

Prezentare pe scurt a motivelor trimiterii preliminare

- 4 Curtea Supremă, în complet de trei judecători, are îndoieli cu privire la interpretarea dispozițiilor dreptului Uniunii, în special cu privire la faptul că instanța de trimitere, așa cum a fost compusă prin dispozițiile PPCS și președintelui Camerei civile, îndeplinește criteriile unei instanțe, astfel cum au fost statuate în Hotărârea din 6 octombrie 2021, W.Ż. [(Camera de control extraordinar și cauze publice a Curții Supreme – Numire), C-487/19, EU:C:2021:798], iar aceste îndoieli au la bază următoarele temeuri:
- 5 În primul rând, judecătorii desemnați să se pronunțe într-o altă cameră a Curții Supreme au fost privați de dreptul la o cale de atac efectivă.
- 6 În al doilea rând, desemnarea a avut loc fără consimțământul judecătorilor transferați, ceea ce încalcă principiul inamovibilității și independenței judecătorilor și aduce atingere dreptului la un proces echitabil și, prin aceasta, afectează principiul protecției jurisdicționale efective.
- 7 În al treilea rând, persoanele care au emis dispozițiile se află în aceeași situație ca judecătorii menționați în cauza C-487/19, întrucât preluarea funcției de către aceștia a avut loc cu încălcarea flagrantă a normelor fundamentale de procedură privind numirea judecătorilor Curții Supreme, care constituie o parte integrantă a sistemului și a funcționării sistemului judiciar.
- 8 Instanța de trimitere se întreabă, de asemenea, dacă, având în vedere încălcările invocate, judecătorii desemnați să se pronunțe pot să se abțină de la executarea acestor dispoziții.
- 9 În dreptul intern există o dispoziție (articolul 35 alineatul 3 din Legea din 8 decembrie 2017 privind Curtea Supremă, denumită în continuare „Legea privind Curtea Supremă”) care permite PPCS să desemneze un judecător pentru a se pronunța într-o altă cameră. Această dispoziție permite însă o astfel de desemnare a unui judecător (fără consimțământul acestuia) doar pentru o cauză specifică, indicată în dispoziția PPCS. Acest lucru se poate întâmpla atunci când materia cauzei este de competența a două camere ale Curții Supreme; atunci când, ca urmare a excluderii tuturor judecătorilor Curții Supreme de la camera respectivă, ar fi necesar ca acea cauză să fie judecată de judecători de la o altă cameră a Curții Supreme. O altă posibilitate prevăzută la articolul 35 alineatul 3 din Legea privind Curtea Supremă este desemnarea judecătorului pentru a se pronunța pentru o perioadă determinată de timp într-o altă cameră a Curții Supreme, dar în acest caz judecătorul ar trebui să se pronunțe doar în această „nouă” cameră și să nu fie obligat să se pronunțe atât în noua cameră a Curții Supreme, cât și în cea principală, cu un număr mai mare de dosare. O astfel de construcție hibridă se opune conținutului articolului 35 alineatul 3 din Legea privind Curtea Supremă.
- 10 Desemnarea ca judecător într-o altă cameră fără a ține seama de competențele materiale ale judecătorului de a se pronunța într-o anumită categorie de cauze aduce atingere dreptului la o protecție jurisdicțională efectivă și la un proces

echitabil. O condiție esențială pentru exercitarea acestor două drepturi este ca judecătorul să aibă cunoștințele și experiența necesare pentru a garanta o examinare corectă a cauzei. Această condiție este deosebit de importantă în cadrul procedurilor în fața Curții Supreme, ale cărei decizii reprezintă apoi un punct de referință pentru deciziile instanțelor inferioare. Divizarea Curții Supreme în camere în temeiul articolului 3 din Legea privind Curtea Supremă a fost făcută cu respectarea criteriului material. Candidații la funcția de judecător la Curtea Supremă se înscriu, de asemenea, în funcție de specializarea pe care o au. Prin urmare, la fiecare cameră ar trebui să fie numiți judecători cu cunoștințe și experiență profesională corespunzătoare competenței camerei respective, deoarece cauzele sunt trimise spre examinare în ordinea în care sunt primite, nu atunci când judecătorul raportor sau completul de judecată consideră că respectiva cauză a fost deja analizată suficient pentru a putea fi soluționată. În absența unui aparat extins de suport pentru judecători, este necesară o cunoaștere aprofundată a domeniilor de drept în care judecătorul se pronunță în mod obișnuit. Numai atunci, în cazul unor cauze atipice, prezentate într-un context complex, este posibilă o pregătire temeinică a cauzei în vederea pronunțării unei decizii.

- 11 În același timp, judecătorilor desemnați să se pronunțe în prezenta cauză nu le este garantată nicio protecție judiciară. Din interpretarea articolului 35 alineatul 3 din Legea privind Curtea Supremă reiese că legiuitorul nu a respectat obligația de a se conforma normei Uniunii, statuată prin Hotărârea din 6 octombrie 2021, W.Ż. (Camera de control extraordinar și cauze publice a Curții Supreme – Numire), C-487/19, EU:C:2021:798 (punctul 118 din motivarea hotărârii) în privința judecătorilor instanțelor de drept comun. Astfel, este necesară intervenția Curții de Justiție pentru a stabili dacă acest tip de măsură nu încalcă principiul inamovibilității și al independenței judecătorilor, în condițiile în care decizia PPCS de desemnare pentru a se pronunța într-o altă cameră a Curții Supreme, rămânând în același timp și în camera sa principală, nu poate fi supusă controlului jurisdicțional. Potrivit instanței de trimitere, articolul 19 alineatul (1) TUE și articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale, care obligă statele membre să prevadă căile de atac necesare pentru a asigura respectarea drepturilor și libertăților persoanelor în domeniile reglementate de dreptul Uniunii, au un caracter universal, iar judecătorii Curții Supreme nu sunt excluși din domeniul de aplicare al acestora.
- 12 Pe de altă parte, din poziția PPCS prezentată în ședința Krajowa Rada Sądownictwa (Consiliul Național al Magistraturii, denumit în continuare „KRS”) din 17 martie 2023 rezultă că un judecător desemnat să se pronunțe în temeiul articolului 35 alineatul 3 din Legea privind Curtea Supremă nu are dreptul de a contesta numirea. PPCS consideră că reglementarea de la articolul 35 alineatul 3 din Legea privind Curtea Supremă este completă și nu permite aplicarea corespunzătoare a dispozițiilor Legii din 27 iulie 2001 privind organizarea instanțelor de drept comun.
- 13 Pentru acuratețe, Curtea Supremă menționează că Consiliul Național al Magistraturii (KRS) permite, prin analogie, revizuirea deciziei PPCS de

desemnare pentru a judeca la o altă cameră. Totuși, conform jurisprudenței Curții, KRS este o entitate supusă puterii politice naționale [Hotărârea din 19 noiembrie 2019, A.K. și alții (Independența Camerei disciplinare a Curții Supreme), C-585/18, C-624/18 și C-625/18, EU:C:2019:982, Hotărârea din 2 martie 2021, A.B. și alții (Numirea judecătorilor la Curtea Supremă – Căi de atac), C-824/18, EU:C:2021:153], și, în plus, nu are statut de instanță.

- 14 De asemenea, instanța de trimitere nu poate face uz de opțiunea examinării constituționalității articolului 35 alineatul 3 din Legea privind Curtea Supremă în prezenta cauză, în condițiile în care calea controlului de constituționalitate nu funcționează [Hotărârea Curții din 19 noiembrie 2019, A.K. și alții, (Independența Camerei disciplinare a Curții Supreme), C-585/18, C-624/18 și C-625/18, EU:C:2019:982, punctele 33, 34], hotărârea Curții Supreme din 5 decembrie 2019, III PO 7/18, Hotărârea Curții EDO din 7 mai 2021, cauza 4907/18, Xero Flor Sp. z o.o.o. împotriva Poloniei)].
- 15 O chestiune distinctă este de a stabili dacă dispoziția PPCS de desemnare a unui judecător care să facă parte din Camera civilă nu contravine mecanismului de garantare reglementat de articolul 6 litera (b) din Directiva 2003/88/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru (JO 2003, L 299, p. 9[, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 3]). Curtea nu s-a pronunțat încă asupra acestui aspect, deși există deja primele întrebări preliminare privind normele referitoare la timpul de lucru al unui judecător (de exemplu, cauza C-41/23).
- 16 În dreptul național, timpul de lucru al unui judecător al Curții Supreme este definit de dimensiunea atribuțiilor sale (ca și în cazul judecătorului unei instanțe de drept comun). La nivel național, a se vedea rezoluția Curții Supreme din 8 aprilie 2009, II PZP 2/09, care subliniază diferențele dintre timpul de lucru bazat pe sarcini, reglementat de Codul muncii, și timpul de lucru al judecătorilor, definit prin dimensiunea sarcinilor. Se subliniază aici că reglementarea timpului de lucru al judecătorilor nu pune în aplicare dispozițiile directivei întrucât nu introduce dreptul la odihnă, iar în această privință, în temeiul articolului 5 din Codul muncii, ar trebui să se aplice normele Codului muncii. În conformitate cu Directiva 2003/88, și judecătorilor ar trebui să li se asigure perioade minime garantate de odihnă, iar timpul lor de lucru nu ar trebui să depășească 48 de ore pe săptămână într-o perioadă de referință. De la data acestei rezoluții, legiuitorul nu a mai modificat normele privind timpul de lucru al judecătorilor. Aplicând în mod corespunzător unui judecător formula specifică a sistemului de timp de lucru bazat pe sarcini (articolul 140 din Codul muncii), se poate și ar trebui să se presupună că, în situația în care se intenționează să se încredințeze unui judecător sarcini suplimentare, într-un domeniu juridic pe lângă specializarea sa, este necesar ca angajatorul (în cazul de față, PPCS) să evalueze dacă este posibilă îndeplinirea noilor sarcini, lăsând în același timp și sarcinile existente. Or, în situația de fapt din speță, judecătorii Camerei de muncă aveau deja atribuite sarcinile pentru următoarea perioadă de referință și, după desemnarea pentru a judeca în cadrul Camerei civile, un astfel de judecător are, *per saldo*, o ședință în plus față de

judcătorii care judecă în mod normal în această cameră (4 ședințe pe lună față de 3 ședințe pe lună). Introducerea efectivă a unei ședințe suplimentare în Camera civilă, fără a analiza împrejurările legate de timpul de lucru, dovedește, prin urmare, o încălcare a normelor admisibile prevăzute de Directiva 88/2003.

- 17 Instanța de trimitere mai arată că atât PPCS, cât și președintele Camerei civile, prin dispozițiile cărora a fost compus completul de judecători în prezenta cauză, au fost numiți judecători la Curtea Supremă în aceleași împrejurări ca și în cauza în care a fost pronunțată Hotărârea din 6 octombrie 2021, W.Ż. (Camera de control extraordinar și cauze publice a Curții Supreme – Numire), C-487/19, EU:C:2021:798. De asemenea, instanța de trimitere arată că, la 23 septembrie 2022, Curtea Supremă (III CZP 43/22) a pronunțat o decizie (cauza III CZP 43/22) de a adresa Curții întrebarea dacă articolul 2 și articolul 6 alineatele (1) și (3) și articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE coroborate cu articolul 47 din cartă și cu articolul 267 TFUE trebuie interpretate în sensul că un act prin care se stabilește compunerea instanței, cum ar fi o dispoziție a PPCS, nu produce efecte juridice atunci când instanța astfel compusă nu este o instanță independentă și imparțială, constituită în prealabil prin lege, în sensul dreptului Uniunii, în special din următoarele motive: [a)] participarea în compunerea completului a unor persoane numite în funcția de judecător al Curții Supreme într-un mod care contravine în mod vădit dispozițiilor legislației naționale privind numirea judecătorilor, astfel cum se constată prin hotărâri definitive ale instanței supreme naționale, iar aceste persoane sunt majoritare în compunerea instanței, b) compunerea completului instanței, în modul prezentat mai sus, de către președintele Curții Supreme numit în funcția de judecător al Curții Supreme în aceleași împrejurări și cu încălcarea normelor privind numirea unui judecător al Curții Supreme în funcția de președinte al Curții Supreme. Până la data deciziei de trimitere în prezenta cauză, această întrebare nu a fost încă trimisă Curții.
- 18 Făcând trimitere la motivarea întrebării netrimise de mai sus, instanța de trimitere subliniază caracterul problematic al alegerii PPCS și a președintelui Camerei civile.
- 19 În conformitate cu articolul 15 din Legea privind Curtea Supremă, candidații la funcția de președinte al Curții Supreme sunt aleși de adunarea generală a judecătorilor camerei respective (denumită în continuare „adunarea generală”). Adunarea generală este un organ al Curții Supreme și este compusă din toți judecătorii care formează componența camerei respective. La 29 iunie 2021, Adunarea generală a judecătorilor Camerei civile, convocată pentru a alege candidații pentru funcția de președinte al Camerei civile, a adoptat – cu majoritate de voturi – o rezoluție de suspendare a adunării generale până la încheierea procedurilor pendente la Curte în cauza privind plângerea Comisiei Europene împotriva Poloniei (C-791/19) și în cauzele având ca obiect trimiteri preliminare C-487/19 și C-508/19. La expirarea mandatului președintelui Camerei civile, la 31 august 2021, președintele Republicii Polone a încredințat conducerea Camerei civile președintelui Curții Supreme. Acest lucru a condus *de facto* la un cumul de funcții, de președinte al Curții Supreme și președinte al Camerei civile, situație

care nu este prevăzută în Legea privind Curtea Supremă. Puterea președintelui Republicii Polone de a încredința exercitarea atribuțiilor președintelui Curții Supreme, astfel cum prevede articolul 13a coroborat cu articolul 15 din Legea privind Curtea Supremă, constituie o manifestare a unei încălcări a principiului constituțional al separării și independenței sistemului judiciar față de puterea executivă (articolul 173 din Constituția Republicii Polone). Dispozițiile Constituției care reglementează domeniul de aplicare a atribuțiilor Președintelui nu prevăd că președintele Republicii Polone, în calitate de organ al puterii executive, poate decide în mod independent cu privire la preluarea de către anumiți judecători a unor funcții care să le permită să exercite atribuțiile organelor Curții Supreme.

- 20 În pofida protestului majorității membrilor adunării generale, a fost convocată adunarea generală pentru data de 7 septembrie 2021 de către președintele Curții Supreme, ca persoană desemnată de președintele Republicii Polone, în vederea alegerii candidaților pentru funcția de președinte al Camerei civile. Cererea de amânare a ședinței adunării nu a fost supusă la vot. Judecătorii numiți în funcția de judecători ai Curții Supreme înainte de 2018 au refuzat astfel să participe la dezbateri, ceea ce a dus la lipsa cvorumului și la participarea la alegerea candidaților pentru funcția de președinte al Camerei civile doar a judecătorilor nou numiți. Lipsa cvorumului a fost soluționată prin transferarea de către PPCS pentru a se pronunța în cadrul Camerei civile a două persoane numite anterior în funcția de judecător la Camera extraordinară de control și cauze publice și a unei persoane numite anterior la Camera disciplinară.
- 21 Prin urmare, alegerea candidaților pentru funcția de președinte al Camerei civile a fost făcută împotriva poziției majorității judecătorilor care compun Camera civilă și cu încălcarea normelor care definesc funcționarea adunării generale, care este un organ al Curții Supreme.
- 22 Prin urmare, se pune întrebarea dacă, din punctul de vedere al respectării cerinței prevăzute de dreptul Uniunii privind independența justiției și independența judecătorilor, o dispoziție prin care se desemnează judecători care să facă parte dintr-o altă secție a Curții Supreme și se repartizează anumite cauze civile în care judecătorii desemnați nu se pronunță în mod obișnuit și fără a fi verificată competența lor de a se pronunța, emisă de persoane cu un statut identic cu cel din cauza C-487/19 și, în plus, selectate în cadrul unei proceduri viciate, conduc, în cele din urmă, la compunerea completului de judecată cu încălcarea dreptului părților la un proces echitabil, fapt evidențiat nu numai de compunerea personală a instanței respective, ci și de o serie de acțiuni de natură materială și tehnică (emiterea de dispoziții pentru: repartizarea cauzei spre judecare, schimbarea judecătorului raportor, desemnarea completului de judecată).
- 23 Potrivit instanței de trimitere, este necesar astfel să se răspundă și referitor la interpretarea dreptului Uniunii [articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și articolul 47 din cartă] cu privire la posibilitatea ca judecătorii numiți în compunerea instanței să refuze, având în vedere principiul supremației dreptului

Uniunii și jurisprudența Curții și a Curții EDO, să preia și să lucreze în cauzele care le-au fost repartizate, considerând inexistente dispozițiile care îi obligă să lucreze într-o altă cameră a instanței supreme fără consimțământul lor, sau dacă, în pofida lacunelor și a încălcărilor drepturilor fundamentale invocate, aceștia ar trebui să se pronunțe, lăsând *de facto* părților libertatea de a decide dacă vor eventual să atace hotărârea pronunțată de o instanță compusă cu încălcarea prevederilor articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și a articolului 47 din cartă.

DOCUMENT DE LUCRU